

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **A-Z Servis Brno, s. r. o.**, Palackého třída 1891/162, Brno – Královo Pole, zast. advokátkou JUDr. Pavlou Plašilovou, Jakubská 121/1, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2019, čj. 30668/19/5300-21443-702551, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2022, čj. 29 Af 82/2019-165,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2022, čj. 29 Af 82/2019-165, **se ruší**.

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2019, čj. 30668/19/5300-21443-702551, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **28 570 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Pavly Plašilové, advokátky.

Odůvodnění:

[1] Daňové orgány neuznaly plátci daně nárok na odpočet DPH, neboť plátce neprokázal použití přijatých zdanitelných plnění v souvislosti s vlastní ekonomickou činností. NSS dospěl k závěru, že daňové orgány se řádně nevypořádaly se všemi důkazy ani je nehodnotily ve vzájemných souvislostech.

I. Vymezení věci

[2] Žalobkyně podniká ve stavebnictví (zabývá se zejména prováděním staveb a jejich odstraňováním). Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (správce daně) jí doměřil třemi dodatečnými platebními výměry DPH za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2014 a 1. čtvrtletí 2015 v celkové výši 594 738 Kč s penále. Správce daně neuznal žalobkyni nárok na odpočet DPH, protože nesplnila jednu z podmínek § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, konkrétně neprokázala, že jednotlivá přijatá zdanitelná plnění, u kterých nárokovala odpočet daně, použila v souvislosti s ekonomickou činností za účelem uskutečnění zdanitelného plnění. Správci vznikly pochybnosti ohledně pravdivosti tvrzení žalobkyně spočívající v přiřazení konkrétních zakázek na výstupu k jednotlivým plněním na vstupu (šlo o různorodý stavební materiál, ale též nejrůznější další věci používané při výstavbě, rekonstrukci a zařizování domů).

[3] Žalovaný závěry správce daně potvrdil a úspěchu se žalobkyně nedočkala ani u krajského soudu, který zamítl její žalobu.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) podala kasační stížnost. V ní uplatnila následující okruhy kasačních námitek, které NSS rozvede při vlastním vypořádání těchto námitek níže:

- nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu;
- nesplnění podmínek pro obrácení důkazního břemene a nepřiměřené kladení důkazního břemene na stěžovatelku;
- chybné posouzení souvislosti plnění s hospodářskou činností stěžovatelky;
- vady dokazování – zejména chybné hodnocení důkazů a odmítnutí důkazů předložených stěžovatelkou;
- nepřizvání stěžovatelky k místnímu šetření;
- porušení základních zásad veřejné správy a účelový postup;
- žalovaný uvedl výhrady vůči správci daně, tím dokázal, že rozhodnutí správce daně bylo nezákonné.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasil s rozsudkem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Setrval přitom na závěrech svého rozhodnutí, proto NSS tyto závěry obsáhle nereprodukoval, neboť jsou součástí níže podaného právního hodnocení věci.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] Ve vícero pasážích kasační stížnosti stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Tato námitka však není důvodná. Krajský soud na žalobní body reagoval dostatečně. NSS navíc připomíná, že v případech obsáhlých a detailních žalob nemusí soudy reagovat na každou dílčí námitku či tvrzení, postaví-li vedle těchto námitek vlastní ucelenou argumentaci [srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), *CAMBELL & SONS LIMITED*, bod 68].

[8] Zákon o DPH upravuje v § 72 a 73 podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně. Jednou z nich je podmínka využití zdanitelného plnění *v rámci ekonomických činností* plátce,

který plnění přijal a který odpočet nárokuje. Právě splnění této podmínky je v nynější věci sporné.

[9] Stěžovatelka pořídila celou paletu nejrůznějšího zboží, o kterém tvrdí, že ho využila při své ekonomické činnosti, konkrétně na deseti zakázkách pojmenovaných „*Karáskovo nám. č. 1*“; „*Dornych*“; „*Zagreb*“; „*Srbská*“, „*Mahovský*“; „*Jeronýmova*“ „*Tribotec*“; „*Hlinecký*“, „*Slezák*“ a „*Bayerova*“. Zboží zahrnovalo stavební materiál (např. písek, cement apod.) a další věci (příslušenství pro ohřívače, radiátorové ventily, měděné trubky, návlekové izolace, různé druhy tvarovek, příchytky, hmoždinky, vruty, pájky, kabely, rámečky, zásuvky, spínače, objímky, lišty, žárovky, svítidla, kabelové žlaby, svorky, rozvodnice, jističe, chrániče, elektroměry, akumulační nádoby, WC, sedátka WC, umyvadla, sifony, umyvadlové baterie, koncovky, příslušenství k sifonům, koupelnové radiátory, plynové kotle, kohouty, vodoměry, těsnění, nářadí, vrtáky, příslušenství k hadicím či výlevky apod.).

[10] Sporné v nynější věci je, zda stěžovatelka prokázala, že uvedené zboží, u kterého nárokovala odpočet daně, použila v rámci své ekonomické činnosti za účelem uskutečnění zdanitelného plnění (§ 72 odst. 1 zákona o DPH).

III.A. *Podmínky pro obrácení důkazního břemene byly splněny*

[11] Stěžovatelka předně namítla nesplnění podmínek pro přesun důkazního břemene. Žalovaný prý nezpochybnil stěžovatelkou předložené dokumenty, proto se důkazní břemeno na stěžovatelku nepřeneslo. Jako skutečnost zpochybňující tvrzení stěžovatelky, a tedy odůvodňující přenesení důkazního břemene, vůbec neměl být zohledněn počet jejích zaměstnanců, přenesení důkazního břemene neodůvodňovala ani stěžovatelčina ručně dopsaná identifikace jednotlivých zakázek. Výzva k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně ze dne 30. 6. 2016 navíc ani nebyla odůvodněná. Podle stěžovatelky jsou veškerá zjištění získaná z daňové kontroly na základě výzev ze dne 30. 6. 2016 a 21. 7. 2017 nezákonná a zpráva o daňové kontrole vůbec nemohla sloužit jako podklad pro doměření daně.

[12] Tento okruh kasačních námitek není důvodný.

[13] Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu, pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, pokud potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má povinnost jednak daň přiznat (břemeno tvrzení), jednak toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést zákonné důkazní břemeno. Pokud se tak stane, důkazní břemeno přechází na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých

tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2019, čj. 1 Afs 148/2019-59, bod 66, s citací starší judikatury).

[14] Daňovou kontrolu zahájil správce daně u stěžovatelky dne 11. 8. 2015. Během ústního jednání při zahájení daňové kontroly předložila stěžovatelka několik desítek daňových dokladů, na základě kterých nárokovala odpočet DPH. Úvodní výzvu k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně podle § 92 odst. 4 daňového řádu vydal správce daně dne 30. 6. 2016. Vyzval stěžovatelku, aby prokázala konkrétní účel použití pořizovaného materiálu a služeb v rámci její ekonomické činnosti k jednotlivým zdaňovacím obdobím (3. a 4. čtvrtletí 2014, 1. čtvrtletí 2015) – to správce ve výzvě spojil s konkrétními daňovými doklady. Shodně jako krajský soud nemá NSS této výzvě co vytknout. Výzva je dostatečně konkretizována a je z ní zřejmé, co a proč správce daně po stěžovatelce vyžadoval. Nelze tedy souhlasit, že tato výzva nebyla odůvodněná.

[15] V reakci na první výzvu předložila stěžovatelka kopie pokladních a daňových dokladů opatřené ručně dopsanými poznámkami, jimiž stěžovatelka k přijatým plněním připsala, na jakou zakázku bylo použito. Vzhledem k tomu, že pochybnosti správce daně i poté přetrvávaly, vydal správce dne 21. 7. 2017 druhou výzvu k prokázání skutečností ve smyslu § 92 odst. 4 daňového řádu. Pochybnosti o věrohodnosti stěžovatelčiných tvrzení založil správce na tom, že ručně doplněné informace o použití jednotlivých plnění nelze bez dalších důkazů prokazujících využití materiálu považovat za splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně, zvláště pak, uplynula-li od obchodních transakcí doba dvou let. Proto správce daně vyzval stěžovatelku, aby prokázala jinými důkazními prostředky, že materiál byl skutečně použit pro ekonomickou činnost tak, jak ji stěžovatelka deklarovala.

[16] Ani proti takovému postupu nemá NSS žádnou výtku. Ve druhé výzvě správce daně vyjádřil pochybnosti týkající se věrohodnosti stěžovatelkou předložených dokladů. V tomto ohledu ho tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně je povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné. Těmto požadavkům správce dostál, proto důkazní břemeno přešlo zpět na stěžovatelku.

[17] Konečně NSS souhlasí s krajským soudem (srov. bod 26 napadeného rozsudku), že počet stěžovatelčiných zaměstnanců sám o sobě není věrohodným zpochybněním stěžovatelkou předložených daňových dokladů, neboť vykonávat práci na stavbách mohly osoby v jiném než hlavním pracovním poměru. Daňové orgány totiž zmínily též skutečnost, že stěžovatelka neměla dostatek vlastních zaměstnanců, kteří by sporné stavby mohli provést. Je však zřejmé, že počet zaměstnanců uvedl správce daně pouze podpůrně. Současně je však tato poznámka poněkud rozporná s celkovým vyzněním rozhodnutí, protože provedení staveb stěžovatelkou nikdo nezpochybnil.

[18] Jakkoli důkazní břemeno na stěžovatelku přešlo, neznamená to, že se daňové orgány správně vypořádaly s provedenými důkazy (k tomu viz další část).

III.B. *Žalovaný se dopustil vad při dokazování a případ neposoudil ve všech jeho souvislostech, proto je jeho rozhodnutí třeba zrušit*

[19] Stěžovatelka namítla účelové hodnocení důkazů a jejich hodnocení bez vzájemné souvislosti. Daňové orgány pouze opakovaně dospěly k závěru, že jednotlivé důkazy samy o sobě neprokazují, že plnění byla použita na deklarovaných zakázkách. Daňové orgány ovšem hodnotily jednotlivé důkazy izolovaně, nikoli v jejich souhrnu a vzájemné provázanosti. Stěžovatelka si myslí, že předložila dostatek důkazů, které by při správném hodnocení prokázaly závěr o užití plnění k její ekonomické činnosti.

[20] V předchozí části rozsudku NSS dospěl k závěru, že podmínky pro přechod důkazního břemene zpět na stěžovatelku byly splněny. Stěžovatelka reagovala na pochybnosti správce daně v prvé řadě již zmíněným ručním dopsáním jednotlivých zakázek, na které byla jednotlivá sporná přijatá plnění použita. Protože správci daně tato skutečnost nestačila k rozptýlení pochybností o užití přijatých plnění ve stěžovatelčině ekonomické činnosti, předložila stěžovatelka alespoň k některým zakázkám fotodokumentaci staveb, knihu pohledávek a závazků, pokladní knihu, kolaudační souhlasy k zakázkám, protokoly o zkouškách, smlouvy o dílo, objednávky, navrhla výslechy svědků, předložila položkové rozpočty, revizní a technické zprávy a opakovaně navrhovala místní šetření (zejména bod 29 rozhodnutí žalovaného). Výslech svědka – zaměstnance stěžovatelky, který v letech 2014 a 2015 zajišťoval návoz stavebního materiálu na jednotlivé stavební akce, provedl též krajský soud (k tomu níže).

[21] Svou argumentaci v kasační stížnosti stěžovatelka zaměřila zejména na dvě sporné zakázky, u kterých dle správních orgánů neprokázala, že přijaté plnění použila k ekonomické činnosti. Jednalo se o dvě brněnské zakázky, konkrétně na Karáskově náměstí a na Dornychu. Krajský soud zde podle stěžovatelky nesprávně potvrdil závěry žalovaného o nadbytečnosti a neúčelnosti některých jí navržených důkazů, které měly rovněž prokázat souvislost plnění s její ekonomickou činností. Nedostatečné odůvodnění o neúčelnosti důkazů prý stíhá i ostatní zakázky, kterých se týkaly posuzované daňové doklady.

[22] Posouzením zakázky na Karáskově náměstí se žalovaný zabýval v bodech 31 až 35 rozhodnutí. Závěr, že stěžovatelka neprokázala použití sporných věcí na této zakázce, založil žalovaný na nepřesvědčivých a rozporných svědeckých výpovědích objednatele materiálu a vlastníka stavebními pracemi dotčených nemovitostí (body 33 a 34 rozhodnutí). Se stěžovatelčinými důkazními návrhy se žalovaný vypořádal v bodu 35 rozhodnutí. Zde však žalovaný pouze souhrnně uzavřel, že stěžovatelkou předložené důkazní návrhy jednoznačně neprokazují přímé použití označeného materiálu na zakázce. Takováto reakce žalovaného však podle NSS nemůže obstát. Stěžovatelka k zakázce na Karáskově náměstí předložila položkové rozpočty, stavební deník (byť NSS souhlasí, že místy nečitelný), revizní zprávy, blokové schéma rozvodů a jiné podklady apod. Jednalo se tedy o velké množství důkazních prostředků, jejichž význam pro spornou otázku žalovaný bez jakékoli přezkoumatelné úvahy odmítl (srov. jen stručný závěr bodu 35 rozhodnutí žalovaného).

[23] Podobný závěr platí též pro druhou stěžovatelkou zpochybněnou zakázku Dornych. Touto zakázkou se žalovaný zabýval v bodech 36 až 42 svého rozhodnutí. Závěr o neuznání nároku na odpočet DPH u této zakázky (která spočívala v přístavbě a stavebních úpravách

bytového domu) založil žalovaný především na rozporech mezi stěžovatelčiným účetnictvím a jejím ručně dopsaným použitím materiálu v průběhu daňového řízení (což je argument přesvědčivý, bod 38 rozhodnutí) a dále na tom, že svědecké výpovědi majitele jedné z bytových jednotek nacházejících se v bytovém domu a vlastníků bytového domu použití sporných materiálů neprokázaly (body 39 až 41). K důkazním prostředkům stěžovatelky (položkové rozpočty k zakázce, evidenční listy výrobků, rozhodnutí ze stavebního řízení, situační nákresy, e-mailová komunikace, torzo stavebního deníku) se žalovaný jen stručně vyjádřil v jedné větě v bodu 42, kde uzavřel, že „*přímou vazbu materiálu označeného odvolatelem* (tj. nyní stěžovatelkou) *touto zakázkou*“ důkazní prostředky neprokazují.

[24] Reakce žalovaného na důkazy, jak ji citoval NSS v předchozích dvou bodech (body 35 a 42 rozhodnutí), není dostatečná. Není vůbec jasné, jak se s předloženými důkazy žalovaný vypořádal, co v nich je obsaženo. Není ani jasná otázka, zda tyto důkazy daňové orgány vůbec provedly (pravděpodobně ano, v odůvodnění to ale vidět příliš není). Tím žalovaný porušil povinnost **řádně odůvodnit** své rozhodnutí.

[25] Naproti tomu u jiných zakázek byl žalovaný konkrétní a dostatečně zpochybnil tvrzení stěžovatelky, např. časovým nesouladem v jejich tvrzeních a tím, co ukázaly provedené důkazy (např. bod 52 k zakázce Mahovský, bod 50 k zakázce Srbská, bod 54 k zakázce Jeronýmova). Ostatně proti hodnocení důkazů v těchto zakázkách stěžovatelka konkrétněji neargumentuje a zůstává jen u povšechných proklamací.

[26] NSS opakuje, že stěžovatelčina ekonomická činnost spočívala v provádění stavebních prací. Sporná plnění představovala především celou paletu nejrůznějšího zboží, od věcí zastupitelných k věcem nezastupitelným (srov. jejich výčet v bodě [9] shora). V průběhu celého řízení daňové orgány nezpochybnily, že stavební práce, při kterých stěžovatelka dle svého tvrzení věci použila, skutečně proběhly a že tyto stavební práce ve výsledku realizovala právě stěžovatelka. Daňové orgány ani nezpochybnily, že stěžovatelka materiál a další věci skutečně pořídila. Daňové orgány ani neříkají, že stěžovatelka nabyla nepřiměřené množství těchto věcí, které na jí uskutečněných stavbách nemohla všechny upotřebit. Z výpovědi svědka před soudem vyplynulo, že materiál byl na stavby (ať již samotnou stěžovatelkou či jejími dodavateli) skutečně navážen, byť má krajský soud pravdu, že z této výpovědi neplyne, že na stavby bylo navezeno veškeré sporné zboží (srov. body 19 a 40 rozsudku krajského soudu).

[27] NSS zdůrazňuje, že spor se vede o materiál a jiné věci standardně využívané při stavebních pracích a tvořící součást výsledku takových prací. Pro dokazování v této věci je důležité, že stěžovatelka je menší stavební společnost, ve které si její jediný jednatel udržoval osobní přehled o dění ve firmě a byl do realizace staveb osobně zapojen. Stěžovatelka uskutečnila ve zkoumaném období jen menší množství zakázek. Právě proto NSS nevidí nic divného na tom, že jednatel byl schopen propojit (některé) zboží s konkrétní zakázkou. V této zvláštní situaci pak nelze zpochybňovat tvrzení jednatele ani tím, že od sporných transakcí uplynuly dva roky. Co by vypadalo zvláštně či nevěrohodně u většího podnikatele, nemusí vypadat nijak podezřele u podnikatele malého. Věrohodnost jednatelova tvrzení ostatně *posiluje* skutečnost, že nepřiřadil jednotlivé položky ke všem sporným plněním, ale pouze k těm, u kterých si skutečně vybavil, na jaké konkrétní zakázce byly použity (takto

správně bod 8 kasační stížnosti; naproti tomu krajský soud tuto skutečnost poněkud nepochopitelně použil proti stěžovatelce, srov. závěr bodu 31 napadeného rozsudku).

[28] NSS dává za pravdu stěžovatelce též v tom, že žalovaný hodnotil jednotlivé důkazy izolovaně, nikoli v jejich vzájemných souvislostech. Nepořádek ve skladové dokumentaci a další účetní evidenci ve spojitosti s tím, jakým způsobem jednatel stěžovatelky „propojil" zboží s jednotlivými zakázkami (viz ony ruční vpisky), mohly důkazní břemeno přesunout zpět na stěžovatelku (viz část **III.A.**). *Ve spojení s dalšími provedenými důkazy* to však nebránilo tomu, aby stěžovatelka ve svém nároku alespoň dílem uspěla.

[29] Podle stěžovatelky žalovaný procesně pochybil, opominul-li ji přizvat k místnímu šetření. Krajský soud tuto námitku dle stěžovatelky nesprávně posoudil, když dospěl k závěru, že místní šetření bylo ve vztahu k otázce, zda zdanitelná plnění byla použita v souvislosti se stěžovatelčinou ekonomickou činností, bezúčelná. Stěžovatelčina nepřítomnost na místním šetření tedy nepředstavovala podle krajského soudu procesní vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí. I s touto námitkou NSS souhlasí. Opomenutím přizvat daňový subjekt k místnímu šetření se NSS v judikatuře již zabýval, dospěl přitom opakovaně k závěru, že je třeba, aby se daňový subjekt o místním šetření dozvěděl a měl možnost se jej rovněž účastnit (již rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2009, čj. 1 Afs 29/2009-91, později např. rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2017, čj. 10 Afs 142/2016-40, bod 32). Podle NSS místní šetření nešlo *a priori* označit jako bezúčelná, vždyť správce daně z nich vyvozoval proti stěžovatelce konkrétní závěry (při šetření v bytě objevil jinou značku sporáku než značku údajně dodanou stěžovatelkou – srov. bod 32 rozhodnutí žalovaného). I podle NSS mohla místní šetření prokázat použití některých (především nezastupitelných) přijatých plnění na sporných zakázkách.

[30] Závěrem NSS pro úplnost uvádí, že stěžovatelčinu námitku týkající se nepřiměřeného důkazního břemene, které na ni údajně kladl žalovaný, prozatím NSS nemohl přezkoumat. Takovou námitku bude možné přezkoumat až po řádném hodnocení veškerých důkazů, které bude muset provést žalovaný v dalším řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Kasační stížnost je důvodná, proto NSS rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na důvody zrušení rozsudku zrušil i rozhodnutí žalovaného. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Poctivě tedy vyhodnotí všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti (zejména k zakázkám Karáskovo náměstí a Dornych), vezme v potaz též všechna specifika nynější věci (stěžovatelka je malou stavební společností, která v daném období dle zatímního dokazování uskutečnila jen menší množství zakázek).

[32] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne NSS v případě, že zruší rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť ve věci neměl úspěch. Stěžovatelka naopak úspěšná byla, proto jí náhrada nákladů řízení náleží (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[33] Stěžovatelčiny náklady v řízení o žalobě jsou soudní poplatek za žalobu ve výši **3 000** Kč a odměna advokátky za čtyři úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky k vyjádření žalovaného a účast na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. v této věci **4 × 3 100** Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], plus paušální částka ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy **4 × 300** Kč. Odměna v řízení před krajským soudem tak dohromady činila **13 600 Kč**. Protože je advokátka plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), její odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o 21 % z částky 13 600 Kč, tedy o **2 856 Kč**. Náklady řízení před krajským soudem tedy celkově představovaly částku ve výši **3 000 + 16 456**, tedy částku **19 456 Kč**.

[34] V řízení o kasační stížnosti se jednalo o soudní poplatek ve výši **5 000** Kč a odměnu advokátky za jeden úkon právní služby: sepsání kasační stížnosti, tzn. **3 100** Kč + paušální částku **300** Kč. K tomu je třeba připočíst DPH z částky 3 400 Kč ve výši **714** Kč. Celkově tedy náklady řízení před NSS představovaly částku ve výši **9 114 Kč**.

[35] Žalovaný je tedy povinen stěžovatelce k rukám její zástupkyně uhradit náhradu nákladů řízení v celkové výši **28 570 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2023

Zdeněk Kühn
předseda senátu